

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De patientia eius & mansuetudine, ac dilectione ad omnes. XXII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

reuerenter se inclinans ex vno latere versus crucem, redijt iterum super stabilitatem suam. Imago autem crucis processit, & stetit super murum contra ostium domus, per quod quotidianus est transitus fratrum. His visis, cœpit iuuenis expansis manibus orare versus crucem, & petere à timore terribilis iudicij protectionē. Statim raptus est de loco suo, & intra ianuā domus domini Florentij collocatus, tanquam in loco securitatis sub alis crucifixi. Tunc nimium exhilaratus, & quasi de omni angustia tutatus, præ ineffabili lætitia expergefactus est. Et vehementer admirans, gratias egit Deo, qui dignatus est sibi talia de deuotis fratribus illis reuelare; quibus deinceps studuit adhærere, & vitam eorum cum Christo absconditam semper venerari.

CAPVT XXII.

De patientia eius & mansuetudine, ac dilectione ad omnes.

1. **Q**uidam curialis seculari fultus asturia, virum Dei magistrū Florentium non est veritus molestare; sed eum beneficio suo conabatur frontosè priuare, existimans quòd forsitan nemo se opponeret, aut pro vicario Christi responderet, quia deuotus & mansuetus ad iniurias videbatur. Vocatus ergo ad causam, vt de obiectis sibi querelis aduersario responderet, non multa contentione nec splendido sermone vsus est, sed breui & humili responsione sic ait: Si vos melius ius habetis quàm ego, teneatis in nomine Dei. Mirati sunt astantes, & ædificati in verbo præfenti.

2. Vnus autè ex canonicis pro viro Dei zelans, nec sustinens iustum & innocentem opprimi, ait ad eum: Quomodo ita loquimini, dilecte magister Florenti? Non curatis plus de præbenda vestra? Verumtamen iste non habebit, quòd querit; sed pro vobis agimus, vt teneatis, quòd bono iure possidetis. His auditis siluit aduersarius, & recessit nihil adeptus. Cognouerunt siquidem à maximo vsque ad minimum, quòd fidelis & deuotus magister Florentius, dignus sacerdos Christi erat; cuius vita & doctrina, plures ad seculi contemptum trahebantur. Nam de magnis & terrena sapientibus, humiles & simplices fratres fecit, necnon quosdam competenter instructos, ad statū religionis & sacerdotij honorem, crescente in eis septiformi Spiritus sancti gratia, habilitauit.

3. Illud autem pro maximo lucro & gaudio singulari reputabat, si alicui iter æternæ salutis ostendisset, atque à peccatis ad continentiam reuocasset. Reuerebatur igitur à mundanis, honorabatur à magnatibus, & à bonis & deuotis tenerrimè diligebatur. Fecerat enim eum tam amabilem cunctis vita sincera, chari-

tas ad Deum perfecta, pietas ad proximum, largitas ad egenos, honestas ad ciues, affabilitas ad afflctos. Vnde quidā de eo dicebat: Non est religiosus, quem tantum diligo, nec est quem tantum timeo, sicut Dominum Florentium, quem sicut angelum Dei aspicio. Ipse tamen nequaquam de sui reputatione gaudebat; sed de conuersione hominum & fratrum profectu, quorum numerus quotidie augmentabatur, Domino gratiam suam in diebus eius largiter conferente. Hinc & nomen eius ad exteras ciuitates, cum multa admiratione & bonæ famæ notitia, peruenit; & tam præsentis quàm absentes, eximij eum laudibus cōmendabant. Sed humanas laudes sibi impensas nō attendit, nec ponderauit; imò vilipendit, & derisit. Nam literas quasdā commendatitias sibi transmissas breuiter legens, post cistam iactauit, dicens: Non est aliud, quod scribant? Bene potuissent de hoc tacuisse.

CAPVT XXIII.

De deuota exhortatione eius ad spiritualem profectum.

1. **E**Gregius ac vernans flos sacerdotum magister Florentius, feruidus animarum zelator, non solum curam domesticorum fratrum habuit; sed etiam salutaris verbi semina, in alijs vicinis congregationibus clericorum, plantare studuit; faciens interdum collationem deuotæ exhortationis per se vel per aliū idoneum fratrem domus suæ, pro mutua pace & charitate seruanda. Ad cuius aduentum lætabantur omnes inhabitantes, ex ore sacerdotis Dei sacra verba audire cupientes. Nam loquebatur Spiritus sanctus per eum ad consolationē gregis pusilli, qui paratus erat ei obedire alacriter & deuotè.

2. Dicebat ergo in quadam collatione admonendo hoc modo: Quilibet deberet omni die proponere vitam suam feruēter emendare, & nouum certamen contra tentationes & vitia sua arripere, & quæ amplius eū molestant, fortius illa niti vincere, & violentiam sibi propter Christū inferre; quia regnum exlorum vim patitur, & violenti rapiunt illud. Est etiam vtile quandoque alicui fratri discreto & in via Dei experto, passiones suas & perplexitates reuelare, nec proprio sē sui inniti; sed alteri potius credere, atque humiliter accipere consiliū, & libenter sequi suum rectorem; quia hoc est magnum releuamen nouiter conuersis, & bonum signum spiritualis profectus. Qui ergo sic proponit Deo semper seruire, & totam vitā suam diligenter emendare, atque ab omni peccato se cauere, de hoc magis meretur & acceptior fit, quàm si centum pauperes pasceret, & tale propositum continendi non haberet. Quia maximū munus, quod homo potest Deo offerre, est bona & perfecta voluntas seruiendi Deo

Matt. 11.